

Сутринята слънцето заблѣстѣло на небето и събудило всички отъ сънъ. Събудили се и звѣздичкитѣ. Тѣ се видѣли въ росната трѣва, а не въ златния и блѣскавъ палатъ и пакъ заплакали.

— Какво е станало, мили звѣздички? — поптало ги слънцето. — Защо сте долу на земята?

— О, татко! — извикали съ единъ гласъ звѣздичкитѣ. — Ние не искахме да сме лоши. Ние се отказахме да свѣтимъ снощи, защото бѣхме много изморени. Но мама ни изпѣди, защото на небето живѣяли само добритѣ и послушни звѣздички. Ние се разкаяхме и искаме, молимъ ти се, да се върнемъ пакъ тамъ. Вземи ни при себе си!

— Вие не можете да се върнете вече назадъ! — каза-ло слънцето. — Намѣсто на небето, вие ще свѣтитѣ долу на земята и така ще я красите.

И слънцето се развеселило, че звѣздичкитѣ се утѣшили и останали да освѣтяватъ земята. И всѣка сутринъ, когато слънцето се усмихвало отгорѣ, тѣ разкривали очички и цѣлъ день свѣтили.

Дѣца, ношѣ вие се любувате на небеснитѣ звѣздички, а денѣ, прѣзъ лѣтото, вие виждате свѣтло-желтитѣ звѣздички на глухарчето въ полето.

Прѣводъ отъ английски.

